

Lloret de Bar

Aquests dies han tingut lloc els fets de Lloret que ja tots coneixem. Eren inevitables. Ens hauríem d'anar acostumant que les accions tenen conseqüències. Vull dir que tot, absolutament tot, el que s'ha fet a la costa catalana des dels anys seixanta ha anat orientat a que fets com els de Lloret (en les seves gradacions, que van des del ?no passa res? però l'ambient és dantesco, fins els actes violents com els viscuts) fossin inevitables.

Fa uns anys, la conselleria de Turisme (no recordo el nom que adoptava aleshores) em va convidar a un dinar on hi havia altres persones, a més del conseller. Allí vaig descobrir que es subvencionava el sector turístic. Es duïen a terme actuacions diverses com, per exemple, pagar la instal·lació d'aires condicionats als hotels. Quan els vaig preguntar si s'havien tornat bojós, em van mirar estranyats. Els vaig argumentar que si a Catalunya un sector com el turístic necessitava ser subvencionat era millor que tanquéssim el país i ens anéssim a viure tots a l'Àfrica.

I és que si hi ha algun sector que pot ser modulats pel poder públic, aquest és el turístic. I els governs catalans han optat pel model de turisme barat. Jo sóc dels que crec que el turisme forma part de l'economia escombraria. De la prostitució social. És allò en que centren l'activitat els països que no saben, o no volen, fer altra cosa. En què es diferencia una dona que ven els seus encants, d'un país que ven els seus? En el volum de gent que participa en l'operació. Jo no hi veig massa més diferències. Quan un país no considera el turisme com una propina econòmica, com allò que es fa ?a hores lliures?, com una activitat a més a més, el país està perdut. I així està Catalunya: perduda. El pes del turisme a casa nostra ja arriba al 14% del PIB (9% a França, 8,5% a Itàlia). Som un país prostituït.

Des que tinc ús de raó que es parla de reconvertir el nostre turisme. Ens agrada enganyar-nos. Parlar de ?turisme de qualitat? representa la mateixa contradicció estúpida que cometria el que volgués promoure la ?prostitució verge?. El màxim al que es pot aspirar és a que els que ens visiten tinguin un poder adquisitiu alt. I per arreglar aquest problema, en economia encara no s'ha inventat res nou: reduir l'oferta per pujar els preus. I per arreglar el problema del turisme a Catalunya s'han de trencar ous. Com s'està fent amb el sector sanitari. El poder polític ha de renunciar a ser simpàtic i s'ha d'enfrontar amb els capostosos del sector. Explicar-los que la rifeta s'ha acabat. Com? Molt senzill: pujant impostos al sector, dictant una normativa dura i exigent, i fent unes inspeccions estrictes. Tot allò que representi tancar, com a mínim, la meitat dels establiments que existeixen. A més de per raons d'oferta i demanda, com ja he comentat, cal fer-ho per una simple raó d'higiene: la majoria d'hotels i bars catalans no valen res. Són impresentables. Ja sé que sortiran els de sempre: ?El turisme porta riquesa!?. No els trec raó. El macroprostitú de la Jonquera també aporta riquesa. Algú m'ho pot negar? El cultiu de coca genera molts llocs de treball a l'Amèrica Llatina. Algú m'ho pot negar?

Crec que és hora de deixar els eufemismes de banda i ser clar. Viatgin al Tirol, a la Toscana, a Provença, als Estats Units, ... observin els pobles, els seus establiments i restaurants. Com es comporten els seus cambrers i propietaris. Tornin aquí i comprovaran que hem aconseguit que els nostres pobles turístics i la nostra ?indústria turística? siguin ?une grosse merde? (com diuen els francesos).